

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΕΣΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΡΦΩΝ. 'Εν Ἀθήναις πρ. 15. — 'Εν δὲ ταῖς ἐπιτρογ. πρ. 16. — 'Εν τῷ ἔξ. πρ. 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἡ πρὸς ἡ ὁδὸς, λ. 40, τρις ἑως ἑξῆς λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 13, ἑξῆς ἡ ἐξ. μηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΟΥΡΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλύμωνος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΑΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ἀρχόμεθα δημοσιεύοντες πρωτότυπον μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον:

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Εἶναι ὥραϊον εἰς τὸ εἶδος τοῦ μυθιστορήματος, καὶ πιστεύομεν ὅτι θὰ τύχη γενικῆς ἐπιδοκιμασίας.

ΦΑΝΤΑΣΜΑΓΟΡΙΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Οἰκογενεϊκὴ ἔρεξ.

Ὁ κύριος Καλλιγᾶς καὶ ἡ κυρία Δραχημή.

Καλλιγᾶς. Τί τὰ θέλεις τὰ πολλὰ λόγια. Εἰσὶ ἀσχλημῇ εἰσαὶ ἄρρωστοι, εἰσαὶ γρηῃ. Δὲν σὲ θέλω. Δραχημή. Καὶ τ' εἰσαὶ σὺ ποῦ θὰ μὲ πῆς ἐμένα γρηῃ! Κουτσοδόντη! Παλῆγορες! Φαφούτη.

Καλλιγᾶς. Ἐλα, λίγα λόγια, νὰ μὴν τὰ χορδαίνομε. Ἀπ' τὴ ζούλια σου ποῦ τρελλαίνονται γιὰ μένα τὰ πιδ ὁμορφὰ κορίτσια τῶν Ἀθηνῶν, δὲν ξεύρεις τί λές.

Δραχημή. Ἐναμώραμα! δὲν καταλαβαίνεις πῶς τρελλαίνονται γιὰ νὰ τοὺς διορίσης κανένα ἐραστή της ἢ γιὰ νὰ σοῦ φάνε μερικὸν παρῆ; Ν' ἀκούεις τί σοῦ λένε ἀπὸ πίσου.

Καλλιγᾶς. Ἐγὼ κοιτάζω τί μοῦ λένε ἀπὸ μπρός!

Δραχημή. Ἐλα, ἐλκ, μὲ τ' ἀρεσιολογᾷ σου! Δύο καὶ δύο κάμνουν τέσσαρα! Θὰ συμμαζεῖσθης νῆρχεσαι καὶ

βράδυ σ' τὸ σπῆτί σου ἢ θὰ πάρω τὴν σκοῦπα νὰ σὲ συμμαζέψω ἐγώ;

Καλλιγᾶς. Νὰ μὲ συμμαζέψης κοντὰ σου δηλαδή;

Δραχημή. Δὲν ἔχω ἀνάγκη! Πήγαινε νὰ βροῖσῃς τῆς βρώμας τῆς Λίρας, τῆς γαλλίδες σου, τῆς ἐγγλέζικης σου! Ἐγὼ σὲ τᾶλεγα ἐξ ἀρχῆς ποῦ δὲν ἦσουν ἐσύ γιὰ Ἑλληνίδα.

Καλλιγᾶς. (ὀργιζόμενος καὶ τρέμων ἐκ ματίας) Λοιπὸν, θὰ μὲ ξεφορτωθῇς ἤτοι; Λέγε! Δουλειὰ ἔχω!

Δραχημή. Ἐσὺ νὰ μὲ ξεφορτωθῇς. Τὸ σπῆτι εἶναι δικό μου.

Καλλιγᾶς (ὀργῶν) Κι' αὐταῖς εἶναι δικαί σου.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία συμπλέκονται· ἡ κυρία τῆς καταφέρει πολὺ καλὰ τοῦ κυρίου· ὁ κύριος εἶναι ἀποκατωμένος. Ἡ κυρία τὸν ἔβαλε κάτω. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ ὁ κύριος τῆς δίδει μία δαγκωματιά, καὶ τῆς ἀφαιρεῖ τὸ ἐν δέκατον τῶν μελῶν της. Ἡ κυρία αἰματόθυρος μεταφέρεται εἰς τὸ Νοσοκομεῖον· ὁ κύριος παίρνει τὸ ζουμί του καὶ κάθεται εἰς τὸ παράθυρον. Ὅτε βλέπει ἐν τῇ ὁδῷ μίαν ἀνθοπώλιδα, Δεκάρα τὸ ὄνομα. Τῆς κάμνει ρεῖμα καὶ ἀραβαίνει.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ὁ αἰφνίδιος καὶ κατὰ συμπάθειαν τοκετός.

Τί συνέβη μεταξύ τοῦ κυρίου Καλλιγᾶ καὶ τῆς δεσποινίδος Δεκάρας ἀγνοοῦμεν. Ἦδυνάμεθα νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὰ πνεύματα τῶν νομικῶν θαλάμων νὰ μᾶς εἰπωσι λεπτομερῶς τὰ συμβάντα. Ἀλλὰ δὲν ἐπικαλούμεθα τίποτε. Περιοριζόμεθα νὰ σοῦ εἰπωμεν ἐκεῖνο ὅπερ εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ μᾶς. Ὅτι ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἤμα εἰσελθοῦσαν τὴν δεσποινίδα Δεκάραν τὴν ἀνέβιβασεν . . . εἰς τὰς ἀγκάλας του. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ὤφθη ἡ Δεκάρα ὀδηγοῦσα βέρος κληθυμητίζον, τὸν Ὀβολόν. Καὶ κατὰ συμπάθειαν ὅλαι αἱ τῶς δεσποινίδος Δεκάρας ἐγέννησαν ἀπὸ ἓνα Ὀβολόν. Εἰς τὸ θαῦμα τοῦτο ἡ ἐπα-

ναλάβωμεν, ὅτι ἐν ταιούταις περιπτώσεσι ἔλεγεν ὁ ἱατρός τοῦ Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ εἰς τὴν Γῆν μυθιστορήματος: Σπάνιον μὲν εἶναι τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη τὸ παραδέχεται!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ὅπου ὁ κύριος Καλλιγᾶς ἀνοίγει κατάστημα.

Μεγάλη ταρχὴ εἰς τὸν λαόν. Μίαν πρωίαν βλέπει ὅτι ὅλαι αἱ κόραι τοῦ ἀπέκτησαν καὶ ἀπὸ ἐν νόθον τέκνον. Ἐπαναλαμβάνονται ἀναμιξὶ σκηναὶ ἐκ τοῦ Δὸρ Ζουὰν καὶ τοῦ Φάουστ. Καὶ μερικαὶ σκηναὶ ἐκ τῶν διηγημάτων τοῦ Βοκκαίου. Ὁ Καλλιγᾶς καταζητεῖται ὡς ὁ μέγας Μεφιστοφίλης τοῦ θαύματος τῶν αἰφνιδίων τοκετῶν. Δέκα χιλιάδες προκλήσεις μονομαχιῶν λαμβάνει ὁ μικρὸς ἄνθρωπος. Δὲν δέχεται καμμίαν. Τὸ ἐσπέρας κἀνεὶς πατὴρ δὲν δέχεται εἰς τὸν οἶκόν του τὰς ἀτιμασθείσας θυγατέρας τοῦ Δεκάρας. Αὐταὶ δὲ ἐξ ἀπελπισίας πίπτουν λειπόθυμοι . . . εἰς τῆς τσέπαις τοῦ Καλλιγᾶ. Ὁ δαιμόνιος ἀνθρωπίσκος ἔρχεται εἰς ἀπελπισίαν. Τί νὰ τὰς κάμῃ τόσας χιλιάδας Δεσποινίδων. Ἐπὶ τέλους τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα καὶ ἀνοίγει Δημόσιον Σκράφικο, πλησίον τῶν Βούρλων. Καὶ οὕτως ἔληξε τὸ δράμα.

Κρῖ-Κρῖ.

ΒΟΥΛΗ.

Σάββατον 50 Ὀκτωβρίου.

Ἄν ἔβλεπέ τις τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ γέροντος κλητῆρος, καθ' ἣν στιγμὴν τῷ ἐπιδεικνύω τὸ εἰσιτήριόν μου

καὶ μοῦ ἀνοίγει τὴν θύραν τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων, θὰ ἐμάντευεν ὅτι εἶνε κατὰ φύρην σμένος ἐναντίον μου, καὶ σχεδὸν μὲ μισεῖ, μὴ δυνάμενος κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' ἐμοῦ τὴν ἐξουσίαν του. Διότι, φαίνεται, φρονεῖ ὅτι κλητὴρ τῆς βουλῆς θὰ πῇ νὰ διώχῃ καὶ νὰ βρίζῃ, ὅπως χωροφύλαξ θὰ πῇ νὰ πεταλῶνῃ, ὅπως ἀστυνομικὸς κλητὴρ νὰ ξεκοιλιάζῃ.

Τὸ ἄχρον ἄχρον βουλευτικῆς μερίμνης!

Ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀναγινώσκει τὴν πρὸς τὸν βασιλέα προσφώνησιν τοῦ προεδρείου, καὶ τῆς Α. Μ. τὴν ἀντιφώνησιν, μερικοὶ βουλευταὶ φωνάζουσι νὰ τὰ διαβάσῃ δυνατώτερα, διότι δὲν ἀκούουν . . .

Οἱ κ.κ. Φωτῆλας, Φιλάρετος, Στεφανίδης, Μαυρομάτης, Βάλβης, πρὶν ἀκόμη ἀρχίσῃ ἡ μεγάλη εἰσαγωγὴ εἰς τὸ μελόδραμα, παίζουσιν ἐν συναυλίᾳ ἰδίᾳ μελόδρια ἐπὶ μελαγχολικῶν ἢ θορυβωδῶν σκοπῶν, δυνάμενα νὰ ἐπικληθῶσιν ἐπαρχιακὰ Παράπορα. Καὶ οὕτως, ἀφ' ἐνός ἐξοφλοῦσιν, ὡς ἀγαθοὶ ἀντιπρόσωποι, μὲ τὰς οἰκειάς ἐπαρχίας: σῶζεται δ' ἀφ' ἐτέρου ἡ ῥητορικὴ αὐτῶν ἀξιοπρέπεια. Καὶ ὑπὸ μὲν τοῦ κ. Φιλάρετου ἐξασκεῖται αὕτη διὰ σειρᾶς ἐπερωτήσεων, τὰς ὁποίας ἀπευθύνει ἐπίσης πρὸς πάντας τοὺς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τοῦ δρῶντος ὑπουργούς, ἵσως διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι διακρίνει μεταξὺ αὐτῶν προνόμια ἀνισότητος, ἐν τῷ συναισθηματικῇ τῆς δημοκρατικῆς ἰσότητος, τὴν ὁποίαν, νομίζω, πρεσβεύει.

Ὁ δὲ κ. Μαυρομάτης, βουλευτὴς Βονίτσης, διὰ νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς τὰ παράπονά του, καταλαμβάνει τὸ τα-

ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ ἀριθ. 366 καὶ τέλος).

Ὁ ἱατρός ἐκτὸς τῶν εἰδικῶν του γνώσεων ἔχει καὶ τὸ πλεονέκτημα νὰ λαμβάνῃ τὴν συνδρομὴν καὶ τῶν ἄλλων συνδεδεγμένων του τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, καὶ νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐννοῇ. Ὁ Buffon εἶπεν ὅτι ἡ ἠθικὴ τοῦ λύκου μᾶς φωτίζει περὶ τῆς ἠθικῆς τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς δικαστὴς δὲν δύναται νὰ τὸ ἐννοήσῃ αὐτὸ, οὔτε εἰς φιλόλογος καὶ τόσοι ἄλλοι ἀπὸ τρίποδος ὁμιλοῦντες περὶ ἀνθρώπου. Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ μέγας φυσιοδίφης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἔγραψε περὶ ζωολογίας, πολιτικῶν καὶ ἠθικῆς. Πῶς σᾶς φαίνεται ἡ ζωολογία μὲ τὰ πολιτικὰ καὶ τὴν ἠθικὴν; Καὶ ἐν τούτοις αὐτὰ ὅλα συνέχονται, διότι καὶ ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον.

Ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ, ὡς γνωρίζετε, πληθὺς σφῶν ἐταιριῶν, πληθὺς συγγραφέων, ἀρθρογράφων ἐν περιοδικοῖς, κατὰ γινόντων καὶ γράφουσι περὶ διαφόρων ζωτικωτάτων ζητημάτων ἐνδιαφερόντων ἀμέτῳ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ γνώμη τῶν ὁλοπνέ ἀκούεται ὑπὸ τῆς πολιτικῆς ἥτις καὶ τοὺς βοηθεῖ εἰς τὰς μελέτας τῶν ἐπιδρῶσιν ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν ἰδεῶν τῆς κοινωνίας. Ἄν θέλητε μὴ τοὺς ὀνομάσῃτε ὅλους ἱατροὺς, διότι τῶνόντι δὲν γνωρίζουν νὰ θεραπεύουν διὰ φαρμάκων τὸν ἄνθρωπον, οὔτε μετέρχονται τὸν ἱατρὸν ἀλλ' ὅλοι εἶνε ἐφοδιασμένοι μὲ τὰς γνώσεις τὰς ὁποίας ἔχει ἡ ἱατρικὴ καὶ αἱ ἄλλαι φυσικαὶ ἐπιστήμαι.

Ποῦς τῶν καθηγητῶν ἔδειξεν ἐδῶ εἰς τοὺς μαθητάς του τὴν ἱατρικὴν ὑπ' αὐτὴν τὴν ὄψιν; ποῖος τοῖς ὑπέδειξε τὴν ὁδόν, ἣν εἶνε δυνατόν τινὲς νὰ ἀκολουθήσουν ἀφοῦ ἀποφοιτήσωσιν τοῦ Πανεπιστημίου; ἐν ἄλλαις λέξεσι, τίς τοὺς ἀνέθρεψεν ἐπιστημονικῶς; οὐδεὶς καὶ διατί; διότι οἱ ἴδιοι ἔχουν ἀνάγκην διδασχῆς ἕκαστος αὐτῶν ἔχει 30 ἕως 40 ἐτῶν πείραν, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς παρήγαγε τὸ ἐλάχιστον ἀξίον λόγου, ἔργον εἴτε ξηρῶς ἱατρικόν, εἴτε καὶ περὶ οἰοῦντοτε ἐκ τῶν πλείστων ἀντικειμένων, περὶ ὧν σᾶς εἶπον πρὸ ὀλίγου. Οὔτε ἐταιρίαι, οὔτε ἐργασαί, οὔτε παρακρήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐνθα διδάσκονται παντοῖα ἀνώτερα μαθήματα δι' ὅλον τὸν κόσμον, ὅστις τοῦλάχιστον δύναται νὰ ἐννοήσῃ, ὡς γίνεται τοῦτο ἐν Εὐρώπῃ. Πενταχοῦ ἡλι-